

1929 Teozofus Hongre
Bne

Egy hindu mesekirálynő Budapesten

Rukmini Deir — mrs Arundale, a teozófusok elnökének hindu származású felesége, Budapesten, előkelő idegen csupán, aki csak elkíséri férjét hivatalos útjára. Ő maga is teozófus persze. Csakhogy, ha mrs Arundale beszél... ez a szó, „teozófus“ elveszti minden riasztóan komoly, absztrakt, tudományos ízét.

Hindu nő mrs Arundale és úgy is néz ki, mint egy hindu mese. Mint egy régi elefánt-csontra festett miniatűr, a legmagasabb hindu kasztot jelző piros pöttyel a homlokán, káprázatos aranszegélyes, halványlila és borvörös lepeiben, fekete hajával, amibe a fény furcsa, holtszínű diadémot kovácsol... és a kezeivel, amikben megszámlálhatatlan generáció előkelősége és kultúrája él.

Ő maga, egész lény, erősebb propaganda a hindu gondolat mellett, mint bármi, amit az ember hallhat, vagy olvashat. Nem lehet a szokványos interviúablónokba sűríteni azt a beszélgetést, ami köztünk lefolyt. Csodálatosképpen Rukmini Deir számára a riporter is emberi lény (!), akit azonnal munkába kell venni, meg kell hódítani és ezen keresztül megjavítani. Mert ő azért jött Európába, nem hogy a Rue de la Paix ékszeres boltjaiban gyönyörködjék, vagy Budapest éjszakai életében, hanem hogy a lénye kisugárzásával, ahol tud, tisztítóan, gyógyítóan hasson.

— Mert erre szükség van — mondja egyszerűen, — hiszen Európa beteg! — Ezt olyan ijedten mondta, mint a kastélybeli királykisasszony a tündérmesében, aki belépett az ugyancsak mesebeli nagyon szegény ember kunyhójába és ott először életében megérzi a szegénység és betegség szagát és szeretné kinyitni az ablakot, hogy arany napfény és virágillat jöjjön be rajta...

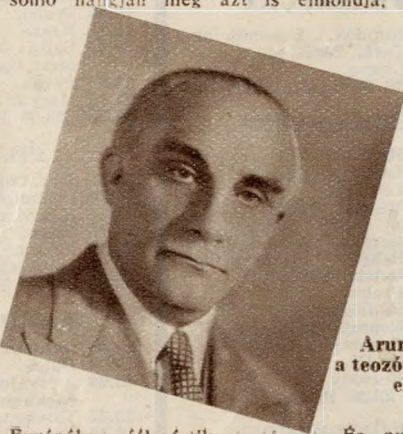
— Európa beteg — mondja Rukmini Deir, —

beteg, mert nem hisz a szépségben. Az igazság és jószág szépségében, hiszen Európában a kultúra csak külsőség, öncél, míg a hindu gondolat szerint a kultúra pusztán eszköz a szép eszmék megvalósításához. Mi merünk jók lenni, mert nem félünk a haláltól. Én magam szilárdan hiszek a reinkarnációban, személyes tapasztalataim alapján...

— Van talán valami emléke előző életéből?

— Hogyne — mondja nyugodt társalgási hangon. — Közvetlen mostani születésem előtt Amerikában éltem. Amerikai nő voltam, hangos, kacér, felületes... de nem, rossz akkor sem voltam. Talán ezért nem lett túlkegyetlen a mostani életem sem. És most, most már nyugodtan fogok meghalni, akár máglyán, mint hindu özvegy testvéreim! Ezt persze maguk nem értik. De a mi felfogásunk szerint a tűz oly természetes halálnem, hogy máglyahalál előtt az özvegy legjobb barát-női még külön megígérik neki, hogy egy-egy köteg rőzsét hoznak a máglyára. (Mi az, nem értik? A mi legjobb barátaink is hoznának máglyánkra. Akár két köteggel is.)

De persze ilyen frívól megjegyzést az ember meg sem mer kockáztatni Rukmini Deirrel szemben, aki négyhúros hangszerhez hasonló hangján még azt is elmondja, hogy

Arundale, a teozófusok elnöke

Európában félreértik a táncot. És pusztán az érzéki örömök szolgálatába állítják, pedig a tánc egyik legerősebb eszköze lehetne a nemzetközi békének és megértésnek...

Még mosolyogni se lehet ezen. Mert hátha mégis Rukmini Deir éli az igazi életet, az ő szent álmvilágában és a mi keserű materiális életünk az ő politikájával, pénzügyi válságaival és érzéki örömeivel nem egyéb, mint egy sántító hasonlat?

Fedor Agnes

Rukmini Deir
(Pokorni felvétele)

DÉLIBAB

Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző:	Hely:		
Cím:	Idő:		
Forrás:	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)
			(Oldal)
	Helyszám	Személy:	Tárgy:

Forrás: *Hellendy*
Cím: *Egy hindu mesekirálynő Budapesten (1929 Teozofus Hongre)*
Szerző: *Hellendy*
Hely: *Budapest*
Idő: *1929*
Köt. v. füz.: *1929*
Oldal: *1929*

910.2
1929

Budapesti... 1890/00